

נפרדים מרחל אבידור

רחל גולדשטיין, גולדסטין, נולדה בלונדון במרץ 1924, למשפחה דתית עם חמישה ילדים, בפרבר עני. ילדה תוססת ובעלת עין בוחנת, מלאת דמיון, אוהבת להופיע ולרקוד.

כשפרצה מלחמת העולם השנייה, היא הצטרפה לתנועת הנוער "הבונים" בהתלהבות נעורים, והגיעה לחוות גורסי ליז. בתקופה הזאת היא החלה את דרכה הארוכה בתחום החינוך, כשנשלחה לעבוד עם ילדים שהוצאו מלונדון בתקופת הבליץ.

כרבים אחרים, ציפתה להגשמת חלומה לעלות ארצה, ולאחר שש שנים קיבלה את האות, בסודיות מוחלטת, כפי שהיה נהוג אז. כאשר הגיעה לנמל בדרום צרפת בו המתונו לספינת המעפילים, היא פגשה שני חלוצים מצרפת. אחד מהם, שחור בלורית, צנום וגבוה, משך את תשומת ליבה. בתום לילה של ריקודים, הם החלו לשוחח, למרות שהוא דיבר צרפתית והיא רק אנגלית. רגשות, כידוע, אינם זקוקים למילים...

רחל וישראל ברייטבורט עלו ארצה בספינת המעפילים "יגור" בדצמבר 1946. יגור הייתה הספינה הראשונה שהבריטים היגלו לקפריסין, כך שהייתה זו מכה קשה ובלתי צפויה לעולים.

לבסוף הגיעו ארצה, וכאשר החליטו לחיות יחד והודיעו על כך למזכיר, קיבלו שק גדול שמילאו בקש, שישמש להם כמזרון, ארגז עץ כארון לרכושם הדל, ועברו לאוהל משפחה.

במרץ 1947 התחתנו רישמית (בדיוק היום לפני 73 שנים) אצל קרובי משפחה בקרית מוצקין. צילה נולדה בחדרה, בכפר הנשיא באו לעולם נעה ועודד, ויהודית הצטרפה כבת משפחה לכל דבר.

נוסף לכל הקשיים של חלוצה ואם, חייה של רחל, כאשתו של ישראל, עם הפעילות האינטנסיבית - הגלויה והסודית שלו - ושנות השליחות בחו"ל, לא היו קלים. אך הערכים והחלוציות היו מעל הכל, ורחל ראתה עצמה, ככל המייסדים, מגויסת לבניין הקיבוץ והארץ. בנוסף לארבעת הילדים, אימצו האבידורים מתנדבים רבים לאורך השנים, ונתנו להם בית חם. גם סקוט, כלב הרועים המיתולוגי, גר איתם.

בזכות ישראל זכתה להכיר את התרבות והאוכל הצרפתי, דבר שהעשיר את עולמה.

רחל עבדה בחינוך שנים רבות, החל בגן שקד. שנים נלחמה על זכותה לצאת ללימודים, ולבסוף אסיפת הקבוץ אישרה את יציאתה, בתנאי ש... לא תעסוק במקצוע כשתיים... היא למדה ועבדה בחינוך המיוחד וכפסיכולוגית, ושאבה ספוק רב מעבודתה.

רחל הייתה מעורבת בכל הקורה במשק, ואהבה להתבטא ולשתף בחוויות, תחושות ומחשבות; כך שלאורך השנים הצטבר אוצר של קטעים שכתבה בפתיחות ובכישרון. כתביה מתארים בחן, באהבה, באיכפתיות ובציניות מתבקשת, את תולדות כפר הנשיא, מהקמת תנועת הבונים אנגליה, עד ימינו, מהזווית של חברה, אמא, ולימים – סבתא מסורה. יחד עם ישראל רקדה ושיחקה בחן ובכיף בזיגים שהפכו למיתולוגיים בתולדות כפר הנשיא, מתוך אהבה לחברה המיוחדת שלנו, וגם לבמה ולדרמה. היא כתבה שירים, ברכות לימי הולדת, ולהבדיל - הספדים לחבריה לדרך, והמון מאמרים נוקבים, מתובלים בהומור, ומלאי הבנה לנפש האדם.

את גיל הפנסיה היא ניצלה עד תום. כל עוד היה בה כוח, נסעה לטיולים, תערוכות אמנות והצגות, ואהבה ללכת בשבילי הקבוץ, להתבונן ולהרהר. לא פעם הרהורים אלה עלו על הכתב, בצורת שיר או מאמר.

בגיל הזהב הצטרפה רחל למערכת המגזין של "ותיקי הגליל", "כיוון חדש", וגם שם תרמה מכישרון הכתיבה ואהבת האדם שלה. כשהרגישה צורך בכך, ביקשה לעבור ל"בית יונתן", והעריכה מאוד את עצם קיומו ואת הטיפול המסור של הצוות. באביב 2019 ראתה כיצד הבית הסיעודי משתנה ומתרחב, וקולט כעשרים דיירים חדשים.

לא תמיד היה לה קל, וכאשר נשאלה בשנים האחרונות לשלומה, נהגה לענות "יום יום". אך השתתפה ככל שהיה לה כח בפעילויות השונות, בשעורי האמנות, בחגים, בשירה בציבור.

רחל זכתה לחיבוק תמידי מילדיה, מהחמולה הנרחבת והאוהבת, ומחבריה. בחודשים האחרונים נחלשה מאוד, וביקשה לסיים את חייה. "עשיתי הכל, ראיתי הכל, די. רוצה ללכת לישון ולא להתעורר". משאלתך התמלאה.

אך דומה שאפילו רחל לא חוותה מצב כה בלתי צפוי כמו מגפת הקורונה.
דווקא בימים האחרונים נאסר על ילדיה להיכנס, לבקר ולחבק אותה, בבית
יונתן. עצוב.

חלק ניכר מאוהביו, בני משפחה, בני משק וידידים, לא יכלו לבוא היום
להיפרד ממך, עקב סכנות הקורונה. והיו שבאו במיוחד, עמדו בגשם במרחק
שני מטרים איש מרעהו, על-פי ההנחיות, ומיד נסעו. עד כדי כך היית אהובה
ומוערכת.

חיים תוססים ומגוונים באו אל סופם.

נוחי בשלום באדמת הגליל האהוב עליך, בקיבוץ שהיית בין מייסדיו.

לצילה, נעה, עודד, יהודית וכל המשפחה הגדולה והשורשית – בשיבה
הטובה שזכתה לה, ובחיים מלאי המשמעות ורבי החוויות שזכתה להם,
תנוחמו.

אוהבת אותך -

רחל גינת

